

บทวิเคราะห์ “โครงการการชดเชยสู่การเป็นประเทศรายได้สูงของมาเลเซีย¹”

กล่าวนำ

“ผู้นำประเทศมาเลเซียสร้างวิสัยทัศน์ที่จะต้องเข้าสู่ประเทศรายได้ระดับสูงให้ได้ก่อนปี 2020 ในการบรรลุวิสัยทัศน์นั้น มาเลเซียในฐานะที่เป็นประเทศผู้ผลิตและทำการค้ามีความจำเป็นต้องพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาไปสู่ประเทศเศรษฐกิจฐานความรู้และตั้งเป้าหมายว่าจะต้องมีระดับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 6 ต่อปี มาเลเซียจะต้องพัฒนาขีดความสามารถทางด้านเทคโนโลยีระดับสูงและปรับปรุงกลุ่มโรงงานที่ทำหน้าที่ผลิตผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีระดับสูงและอุตสาหกรรมภาคการบริการด้วย โดยจะต้องมีผลผลิตที่หลากหลายมากกว่าเดิมและสามารถยกระดับไปสู่การส่งออกเชิงพาณิชย์ได้ ในการสร้างสังคมรายได้ระดับสูงและการบรรลุเศรษฐกิจรายได้ระดับสูงนั้น มาเลเซียต้องมีระบบเศรษฐกิจแบบพุ่งเป้า หรือระบบเศรษฐกิจที่เน้นเพียงบางภาคส่วนธุรกิจที่ทำแล้วได้รับค่าตอบแทนสูง มีความเป็นนวัตกรรมและมีศักยภาพที่จับต้องได้ การมีระบบเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพนั้นต้องไม่นำประเทศให้มีความเสี่ยงต่อภาวะฟองสบู่ด้วย”

บทความนี้จะนำเสนอ “วิธีการ” และ “เป้าหมาย” ในการดำเนินการชดเชยของรัฐบาลมาเลเซีย เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างฐานคิดในการสร้างและคิดค้นนโยบายการชดเชยที่เหมาะสมกับประเทศไทยในอนาคต

1.โครงการนโยบายการชดเชย

โครงการนโยบายชดเชยสามารถใช้เป็นแนวทางเพื่อสนับสนุนความต้องการของรัฐบาลในการพัฒนาระดับรายได้ของประเทศและสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันได้ โดยทั่วไป ข้อตกลงการชดเชยนั้นเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาที่ถูกออกแบบให้ช่วยประเทศผู้ซื้อให้ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ต้องการและอำนวยความสะดวกในการจ้างงานในประเทศผู้ซื้อด้วย ทั้งนี้ สามารถมองได้ว่าการชดเชยเป็นสัญญาที่ต้องการให้บริษัทต่างชาติถ่ายโอนเทคโนโลยีเพื่อสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพิ่มเติมให้กับผู้ซื้อโดยนับเป็นเงื่อนไขของการขายสินค้าหรือการบริการ

ก. คำจำกัดความและนโยบาย

¹ บทความนี้ มาจากการสรุปความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจากวารสาร myForsight ฉบับเดือนมกราคม 2012 ที่ตีพิมพ์โดย กลุ่มเครือข่ายรัฐ-อุตสาหกรรมสำหรับเทคโนโลยีระดับสูง Malaysian Industry-Government Group for High Technology- MIGHT โดยได้รับอนุญาตจากผู้เขียนบทความคือ พันตรี Zailani Safari ผู้อำนวยการสถาบันรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี- Technology Depository Agency หรือ TDA อันเป็นสถาบันภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรีของรัฐบาลมาเลเซีย เป็นหน่วยงานมีหน้าที่ในการบริหารจัดการนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีที่มีมูลค่าสูง รวมไปถึงการจัดการจัดหาทางทหารที่มีผลกระทบต่อทางยุทธศาสตร์ มูลค่ามากกว่า 50 ล้านริงกิตขึ้นไป โดยปฏิบัติงานร่วมกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่ในการรวบรวมเทคโนโลยีที่ประเทศต้องการและนำเข้าปรึกษากับ Offset Management Unit และทำให้แน่ใจว่าการจัดหาทางทหารนั้นจะต้องตอบสนองต่อการพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศและสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ บนรากฐานของการวิจัยการตลาด รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดที่จะเป็นผู้อุปถัมภ์เทคโนโลยีที่ต้องการผ่านการจัดหาที่ใช้การชดเชยด้วย

มาเลเซียอ้างถึงนโยบายนี้เป็นการทั่วไปว่าเป็นนโยบายการบริหารการชดเชย ที่กำหนดให้บริษัทต่างชาติทำการออกซื้อกำหนดการชดเชยและการค้าต่างตอบแทนในสองรูปแบบ แบ่งเป็น การชดเชยทางตรง เป็นโครงการที่ถูกกำหนดว่าเป็นการชดเชยใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกัสัญญาการจัดหาโดยตรง อาจประกอบด้วยกิจกรรมหรือส่วนเพิ่มเติมใด ๆ ที่เป็นการตกลงร่วมกันทั้งสองฝ่าย เช่น การพัฒนาขีดความสามารถอุตสาหกรรม การลงทุนจ้างงานภายในประเทศ การถ่ายทอดเทคโนโลยีและการพัฒนาขีดความสามารถ ส่วนการชดเชยทางอ้อมเป็นโครงการที่ไม่ได้มีความเชื่อมโยงกับสัญญาที่จัดหา สามารถเป็นกิจกรรมหรือโครงการใด ๆ ที่รัฐบาลเห็นชอบให้กระทำได้ เช่น การถ่ายทอดเทคโนโลยี (ที่ไม่เกี่ยวกับสิ่งที่จัดหา) การวิจัย พัฒนาและการพัฒนาไปสู่เชิงพาณิชย์ การผลิตชิ้นส่วนภายในประเทศ การเข้าถึงตลาดระดับโลก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

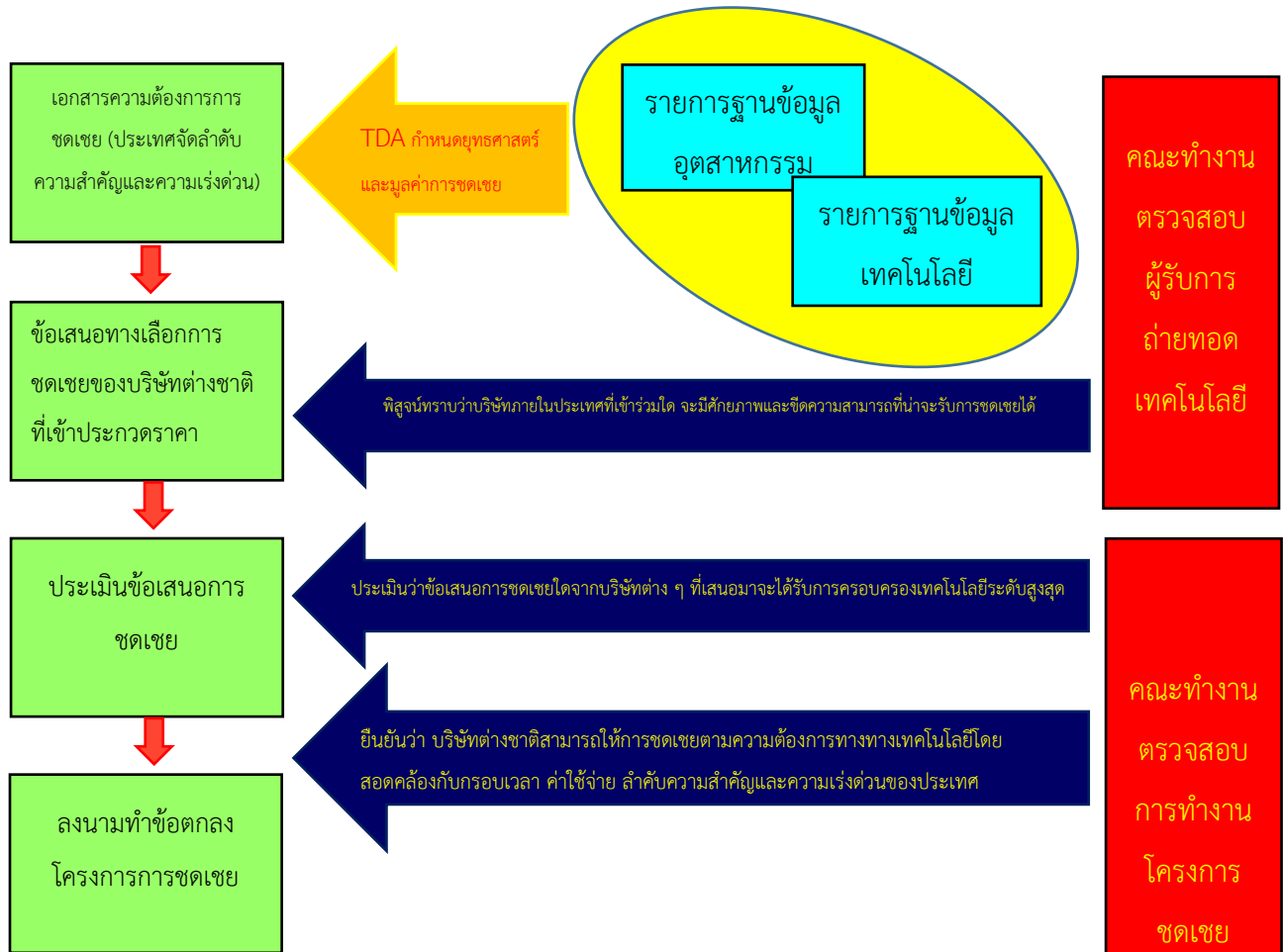
ในปัจจุบัน นโยบายการชดเชยระดับชาติได้รับการกำกับดูแลและบังคับใช้โดยกระทรวงการคลังตั้งแต่นั้นปี ค.ศ. 2011 โดยมีหน่วยงาน Malaysian Industry Government Group for High Technology หรือ MIGHT มีบทบาทหน้าที่หลักในการกำหนดความต้องการการพัฒนาเทคโนโลยีของประเทศ ภายใต้นโยบายนี้ รัฐมนตรีกระทรวงต่าง ๆ จะทำงานร่วมกับ MIGHT อย่างใกล้ชิด โดย MIGHT ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานเพื่อการบริหารโครงการการชดเชยให้เป็นไปตามความเร่งด่วนและความต้องการด้านเทคโนโลยีของประเทศ

ข. วิธีการและเป้าหมาย

จุดมุ่งหมายหลักของโครงการการชดเชยคือการสร้างความหลากหลายและการเพิ่มโอกาสการพัฒนาเศรษฐกิจให้เป็นที่มาตามความต้องการของประเทศเศรษฐกิจที่นำด้วยฐานความรู้และด้วยนวัตกรรม โครงการชดเชยของประเทศมาเลเซียได้รับการพัฒนาตามหลักการหลายประการ เป็นลำดับขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ รัฐบาลสนับสนุนการถ่ายทอดเทคโนโลยี องค์ความรู้ด้านการวิจัยและการพัฒนา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตามมาด้วย การจัดตั้งรากฐานเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่มั่นคงเพื่อให้มีการใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศให้มากที่สุด ให้ลดการอัดราการไหลออกของเงินในประเทศอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะเดียวกันรัฐบาลจะให้เป็นผู้ประสานงานระหว่างภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศและภาคอุตสาหกรรมและรัฐบาลต่างประเทศเพื่อเชื่อมต่อให้เกิด หุ่นส่วนความร่วมมือยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจของประเทศอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นขั้นเป็นตอน จนกระทั่งการมีส่วนร่วมทางอุตสาหกรรมดังกล่าว นั้น จะต้องได้รับการเชื่อมต่อให้เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานระดับโลก และผลักดันให้เกิดการลงทุนเพิ่มเติมจากต่างประเทศ ตามลำดับ

2.กระบวนการการดำเนินการพิจารณาโครงการการชดเชยของ TDA ประเทศมาเลเซีย

ยุทธศาสตร์การครอบครองเทคโนโลยีผ่านโครงการการชดเชยของ TDA มาเลเซีย

จากแผนภาพข้างต้น จะเห็นได้ว่า กรอบการบริหารโครงการการชดเชยของมาเลเซียได้รับการพัฒนาขึ้นและกำหนดไว้เป็นนโยบาย อันเป็นแนวทางในการปฏิบัติ องค์กรประกอบย่อยในกรอบการทำงานนั้น มีการขยายความดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การจัดตั้งคณะกรรมการบริหารการชดเชย เพื่อกำกับดูแลกรอบการทำงานโดยทั่วไป
2. เอกสารความต้องการการชดเชย จัดทำโดยเลขาธิการคณะกรรมการบริหารการชดเชยจาก TDA เป็นการประมวลข้อมูลจากทั้งรายการฐานข้อมูลเทคโนโลยีและฐานข้อมูลอุตสาหกรรมมาวิเคราะห์หาคำตอบว่า ในห้วงเวลาขณะนั้น ประเทศชาติมีความต้องการด้านใด จัดลำดับความสำคัญและความเร่งด่วนให้กับเทคโนโลยีด้านใดเป็นพิเศษ เอกสารจะเป็นเอกสารนำที่ช่วยเหลือรัฐบาลในการตัดสินใจเลือกบริษัทต่างชาติเข้ามาสู่โครงการการชดเชย
3. บริษัทต่างชาติเข้าทำการศึกษาเอกสารความต้องการการชดเชย อันเป็นตัวบ่งชี้ความต้องการเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ของมาเลเซีย แล้วยื่นข้อเสนอการชดเชยให้เป็นตามความต้องการตามเอกสารความต้องการการชดเชยนั้นให้มากที่สุด หากมีหลายรายยื่นเข้ามา ให้ทำการแข่งขันกัน

4. คณะทำงานตรวจสอบผู้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยี จะทำการตรวจสอบผู้รับเทคโนโลยีอันเป็นบริษัทภายในประเทศว่าจะสามารถรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากบริษัทต่างชาติได้อย่างมีนัยสำคัญ
5. การประเมินข้อเสนอการชดเชย นำมาซึ่งการถกแถลงและการเจรจาต่อรองที่เกี่ยวกับข้อเสนอที่บริษัทต่างชาติแต่ละแห่งยื่นเข้ามา ว่าบริษัทใดยื่นข้อเสนอที่มีความสอดคล้องกับความต้องการด้านเทคโนโลยีของประเทศมากที่สุด ตอบสนองประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ-สังคมสูงที่สุด ได้รับผลตอบแทนสูงสุด ในวงกว้างที่สุด
6. เมื่อได้ทำการคัดเลือกผู้ชนะแล้ว จะเข้าสู่ขั้นตอนการลงนามทำข้อตกลงการชดเชย รัฐบาลมาเลเซียและบริษัทต่างชาติที่ชนะนั้น จะทำการลงนามร่วมกัน
7. คณะทำงานตรวจสอบการทำงานโครงการชดเชย ทำหน้าที่ในการเฝ้าระวังและควบคุมโครงการที่ได้รับการลงนามให้ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญา และให้การถ่ายทอดเทคโนโลยีเป็นไปอย่างราบรื่น สอดคล้องกับกรอบเวลา ค่าใช้จ่าย ลำดับความสำคัญและความเร่งด่วนของประเทศ เน้นไปที่ผู้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีว่าต้องเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญ
8. คณะทำงานตรวจสอบการถ่ายทอดเทคโนโลยี หลังจากสิ้นสุดโครงการแล้ว ทำหน้าที่ประเมินสมรรถนะและสร้างบทเรียนจากการชดเชยของผู้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีภายในประเทศและบริษัทต่างชาติผู้ให้เทคโนโลยี

3.การชดเชยในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ

โครงการการชดเชยเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีความพิเศษกว่าการจัดซื้อจัดจ้างโดยทั่วไป เป็นการที่รัฐบาลกำหนดความต้องการและกระตุ้นให้มีการยื่นข้อเสนอการชดเชยเมื่อมีคำสั่งการจัดหา ดังนั้น ผลลัพธ์ของโครงการที่อำนวยความสะดวกให้กับ GDP หรือ GNP และการที่บริษัทหรืออุตสาหกรรมเอกชนภายในประเทศสามารถซึมซับเทคโนโลยีหรือขีดความสามารถที่ได้รับจากต่างประเทศนั้น จึงเป็นใจความสำคัญของโครงการชดเชยนี้ หากพิจารณาแนวคิดการประสานสามพลังที่เรียกว่า Triple Helix หรือ การทำให้เกิดการผสมผสานเกลียวสัมพันธ์ทางการทำงานที่แน่นแฟ้นระหว่างภาคธุรกิจอุตสาหกรรม ภาคการศึกษา (โดยเฉพาะการพัฒนาผลงานวิจัยที่มีนวัตกรรมสูง) และภาครัฐบาล (ต้องมีการกำหนดนโยบายชัดเจนและต่อเนื่อง) นั้น จะเห็นได้ว่าภาคเอกชนผู้ได้รับผลประโยชน์จากโครงการการชดเชย จะต้องทำงานร่วมกันกับภาคการศึกษา หน่วยงานวิจัยและสถาบันวิจัยและพัฒนาทั้งของภาครัฐและเอกชน ในการนำสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดมาพัฒนาให้เกิดผลผลิตในเชิงพาณิชย์ เข้าสู่ระบบตลาดและเป็นที่พึงพอใจของผู้ปลายทาง เป็นการนำรายได้เข้าสู่ประเทศให้ได้ โดยมี

รัฐบาลเป็นผู้อำนวยความสะดวกและวางหลักเกณฑ์ให้ระบบทำงานให้เหมาะสมกับสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมในขณะนั้น

ก. โครงการชดเชยในฐานะเครื่องมือในการพัฒนา

มาเลเซียในฐานะที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาจะต้องมีกระบวนการเจรจาผลประโยชน์ด้วยการใช้เครื่องมืออย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลตอบแทนทางเศรษฐกิจในระดับสูงสุดให้กับประเทศ โครงการชดเชยนับเป็นเครื่องมือหนึ่งเช่นกัน ปัจจัยดังต่อไปนี้จะเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเพื่อให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจมากที่สุด

1. ความต้องการเทคโนโลยีในภาคส่วนหลักที่เกี่ยวกับการจัดหาโครงการขนาดใหญ่ เช่น รถไฟฟ้า เรือดำน้ำ ศูนย์ผลิตหรือซ่อมบำรุงอากาศยาน ฯลฯ
2. ภูมิทัศน์ด้านการตลาด ความต้องการและขนาดของเทคโนโลยีที่ต้องใช้ในอุตสาหกรรมภายใน
3. ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่าง ผู้กำหนดนโยบาย หน่วยงานบริหารจัดการนโยบาย และผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในกระบวนการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี
4. การยืนยันว่า บริษัทเอกชนผู้รับประโยชน์จากนโยบายเป็นรายที่เหมาะสม มีความสามารถในการซัพซันเทคโนโลยีและสามารถนำไปใช้ได้

ข. โครงการชดเชยในฐานะที่เป็นเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ในระยะยาว

กรอบการทำงานโครงการชดเชยที่รัฐบาลออกแบบมาเพื่อรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีนั้น จะทำให้เกิดเป้าหมายร่วมกันระหว่างความต้องการเทคโนโลยีและความต้องการของตลาดของประเทศ ดังนั้น การจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐจะได้รับการวางตำแหน่งแห่งที่ที่เหมาะสมขึ้นเพื่อเป็นประตูไปสู่เทคโนโลยีสมัยใหม่ของมาเลเซีย ในการป้อนให้แก่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีของประเทศ นโยบายการชดเชยของประเทศนั้น นอกจากจะต้องมีความไวต่อสถานการณ์ที่จะตอบสนองความต้องการทางเทคโนโลยีดังกล่าวแล้ว นโยบายการชดเชยนี้ยังถูกกล่าวถึงให้เป็นนโยบายระยะยาว ที่บรรจุในแผนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น แผนแม่บทอุตสาหกรรม แผนพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรม และแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติในห้วง 5 และ 10 ปี อีกด้วย นอกจากนี้ ข้อมูลนำเข้าที่รวบรวมมาจากภาคอุตสาหกรรมจะได้รับการรวบรวมไว้ แล้วมาทำการสังเคราะห์ว่าความต้องการหรือช่องว่างที่ยังมีอยู่นั้นคืออะไรบ้าง มีการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารการชดเชยแห่งชาติ ที่มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธาน ทำ

หน้าที่พิสูจน์ทราบว่าการกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ที่ทำในโครงการการชดเชยนั้นจะเป็นไปในแนวทางเดียวกับยุทธศาสตร์ของชาติและอำนวยการประโยชน์สูงสุดให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ค. การพัฒนาเอกสารความต้องการการชดเชย

เอกสารความต้องการการชดเชยเป็นเอกสารที่จัดเตรียมโดย TDA เป็นแนวทางการปฏิบัติสำหรับบริษัทต่างชาติเพื่อเสนอโครงการการชดเชยที่ประเทศมาเลเซียเรียกร้อง เทคโนโลยีที่มาเลเซียต้องการนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าบริษัทต่างชาติอยากจะนำเสนออะไร แต่ขึ้นอยู่กับเอกสารนี้ว่าจะกำหนดลำดับความต้องการเทคโนโลยีเพื่อให้การเสนอความต้องการเป็นไปตามเอกสารนั้นเป็นหลัก ในการประเมินข้อเสนอโครงการนั้นจะพิจารณาด้วยการใช้ค่าถ่วงน้ำหนักว่าบริษัทต่างชาติจะทำตามความต้องการของเอกสารนี้ได้มากน้อยเพียงใด มีเกณฑ์คร่าว ๆ 3 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. การชดเชยที่ปฏิบัติตามข้อกำหนด- เป็นการที่บริษัทต่างชาตินำเสนอเทคโนโลยีที่เป็นไปตามที่กำหนดในเอกสารความต้องการการชดเชย
2. การชดเชยทางเลือก- เป็นการที่บริษัทต่างชาติให้ทางเลือกอื่น ๆ หากไม่สามารถปฏิบัติตามเอกสารความต้องการการชดเชยได้
3. การประเมินความเสี่ยง- เป็นความเสี่ยงจากกระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยีของบริษัทต่างชาติมาสู่บริษัทภายในประเทศมาเลเซียว่ามีลักษณะใดบ้าง และป้องกันหรือสร้างมาตรการรองรับได้อย่างไร

ง. บทเรียนจากการบริหารโครงการการชดเชย

ในโครงการการชดเชยนั้นมีหลายหน่วยงานทำงานร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นบริษัทต่างชาติที่เป็นผู้ให้เทคโนโลยี รัฐบาลมาเลเซีย หรืออุตสาหกรรมมูลค่าสูง ดังนั้น ภาคส่วนต่าง ๆ ที่มีส่วนร่วมในนโยบายจะต้องมีความรู้และประสบการณ์มากพอที่จะควบคุมสถานการณ์การเจรจาและการทำข้อตกลงระหว่างประเทศให้มาเลเซียได้รับผลประโยชน์แห่งชาติสูงสุด ในขณะที่รัฐบาลมาเลเซียพยายามตัดวงและช่วงชิงความได้เปรียบนั้น บริษัทต่างชาติผู้ให้เทคโนโลยีก็พยายามเต็มที่ที่จะหาหนทางและวิธีการเพื่อให้แน่ใจว่าค่าใช้จ่ายที่บริษัทต้องจ่ายในโครงการการชดเชยจะต่อน้อยที่สุด เพื่อให้ได้กำไรจากการซื้อขายมากที่สุดด้วย ดังนั้น วิธีการบริหารองค์ความรู้จากการบริหารการชดเชยของรัฐบาลมาเลเซียจะต้องมีความเป็นสถาบันที่มั่นคงเพื่อบรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนาขีดความสามารถด้านเทคโนโลยีและรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันด้วย

การบริหารโครงการการชดเชยในภาพรวมจะกำหนดบทบัญญัติสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่มาจากสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปหรือไม่ได้คาดการณ์ไว้ จึงนับเป็นการขับเคลื่อนและการบริหารธุรกิจในระยะยาวไปในตัวเองด้วย ในอดีตนั้น ประเทศญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สหรัฐอเมริกา ไต้หวันได้ใช้โครงการการชดเชยเพื่อเป็นตัวเร่งการพัฒนาเศรษฐกิจ การบริหารงานและการนำไปปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพขององค์กรที่ขับเคลื่อนด้วยกับนโยบายการชดเชยจนทำให้ประเทศดังกล่าวประโยชน์และโอกาสได้มากที่สุด โดยยุทธศาสตร์การพัฒนาเป็นไปในทิศทางที่รัฐบาลกำหนด นโยบายการชดเชยที่ได้นั้นจะให้ประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจแก่ทั้งประเทศผู้ซื้อและประเทศผู้ขาย (แม้ประเทศผู้ขายจะพยายามหลีกเลี่ยงการชดเชยก็ตาม แต่อย่างน้อยก็สามารถส่งออกสินค้าได้) ความยากลำบากของนโยบายนี้จึงอยู่ที่การรักษาสมดุลระหว่างความร่วมมือระหว่างประเทศที่รัฐบาล/ภาคเอกชนหรืออุตสาหกรรมมาเลเซียจะได้รับในอนาคต และข้อกำหนดการชดเชยที่กำหนดเพิ่มเข้ามาในสัญญา

กล่าวโดยสรุป หากรัฐบาลมีความประสงค์ให้โครงการชดเชยนั้นตอบสนองความต้องการของประเทศและสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ โครงการการจัดหาขนาดใหญ่ของรัฐจะต้องพุ่งเป้าไปยังการชดเชย ที่จะนำมาซึ่งการถ่ายทอดเทคโนโลยีระดับที่สูงขึ้น สร้างแรงงานทักษะสูง และเพิ่มพูนขีดความสามารถในการผลิตของท้องถิ่น จนเกิดการเปลี่ยนผ่านจากเศรษฐกิจเพื่อการผลิตสินค้า ไปสู่เศรษฐกิจเพื่อนวัตกรรมในที่สุด สุดท้ายแล้ว โครงการการชดเชยนั้น เป็นวิธีการของรัฐบาลในการรักษาดุลระหว่างเงินไหลเข้าและเงินไหลออก รักษาดุลระหว่างความร่วมมือและการแข่งขันระหว่างประเทศ รักษาดุลการเป็นผู้รับเทคโนโลยีผ่านโครงการการจัดหาขนาดใหญ่ของรัฐ และสำคัญที่สุด รักษาดุลระหว่างการเป็นผู้ซื้อและการเป็นผู้ขายในระบบตลาดโลก

ภาคผนวก: พัฒนาการการร่างนโยบายการชดเชยระดับชาติของมาเลเซีย

